

vahu přichází, t. j. dlužno hleděti i k výsledku (úspěchu) opravného prostředku. A tu, když žalovaní úspěch mají, je zjevno, že jejich opravných prostředků bylo nutně třeba, avšak když s druhé strany zase úspěch ten jest jen částečným, tedy i odpůrce, docíliv částečného zamítnutí opravných prostředků jejich, má rovněž částečný úspěch a i jeho obrany proti prostředkům těm bylo třeba. Podle této zásady o rozhodujícím významu úspěchu bylo by útraty vyšších stolic navzájem zrušiti, ježto však zásada Šu 43 odstavec druhý c. ř. s. také i zde platí, vyplývá z toho střední výsledek, aby žalobci přisouzena byla polovice útrat odvolacího a dovolacího řízení.

Čís. 3613.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Překročení žalobní žádosti v rozsudku není zmatkem; v dovolání lze je napadati pouze dle čís. 4 Šu 503 c. ř. s.

Lesní náleží do skupiny X, zastupoval-li majitele velkostatku před úřady, měl plnou moc pro všechny administrativní záležitosti, odpovědnost za lesnictví, schvaloval účty lesnické atd.

(Rozh. ze dne 12. března 1924, Rv II 761/23.)

Žalobě vdovy po lesním o přiznání zaopatřovacích požitků dle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., vyhověl **p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** potud, že přiznal žalobkyni požitky dle skupiny desáté tabely. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Překročení žalobní žádosti v rozsudku proti předpisu Šu 405 c. ř. s. není v zákoně označeno za zmatek. Šlo by pouze o nesprávné právní posouzení věci, tedy o dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. a nikoli čís. 1. V tomto případě však ani o takové překročení žalobní žádosti nejde, ježto nález rozsudečný pohybuje se v mezích této žádosti a přisuzuje pouze méně, než žalobkyně žádá, nikoli více. K takovému snížení žalobního nároku, k tomu, by soud přisoudil méně, než je žádáno, je tento přirozeně vždy oprávněn, když jsou zde pro to zákonné předpoklady. Není tu tedy vytýkané zmatečnosti a není tu též nesprávného právního posouzení a to ani v tomto směru, ani v tom, že soud odvolací zařadil žalobkyni do skupiny 10. zaopatřovacích požitků zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 a nařízení ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. Podle Šu 10 cit. zák. posuzuje se podle poslední, skutečně vykonané služby zaměstnancovy, do které skupiny má býti zařazen. Dle skutkových zjištění soudů konal manžel žalobkyně posledně služby lesní, spadající dle vysvětlivek do skupiny 10.; zejména dle zjištění odvola-

cího soudu zastupoval majitele velkostatku před úřady, měl plnou moc pro všechny administrativní záležitosti, měl zodpovědnost za lesnictví, schvaloval účty lesnické, parní pily a cihelny, předkládal je majiteli k podpisu, jehož pokyny a schválení výkonů si bezprostředně opatřoval; byl vyloučen ze skupiny 11. jen proto, že pro nedostatek teoretického odborného vzdělání (kvalifikace) nemohl naplnit hlavní podmínku této skupiny, totiž celkovou zodpovědnost za podnik, když jeho práce vůči úřadům formálně musil krýti teoreticky odborně kvalifikovaný jiný úředník. Zaměstnavatel mu tyto vyšší a zodpovědné služby svěřil a skutečného jich výkonu používal, a to nejen snad přechodně, nýbrž jako stálého jeho zaměstnání s příslušným ano i vyšším titulem, což je pro zařazení do skupin rozhodným. Totéž praví jasně i cit. nař. k Šu 10 (3) a nemůže i nechce proto zajisté na této zásadě ničeho měnit zmínka o odborné kvalifikaci při skupině 8. vysvětlivek, tím méně, když se tam pouze praví, že pro služby tam uvedené »vyžadována« (bývá) odborná kvalifikace, nikoli že se vyžaduje, nebo vyžadovati musí.

Čís. 3614.

Školník, jenž byl zřízcem školní obce, může se domáhati služebních požitků pouze na školní obci, nikoliv na obci politické.

(Rozh. ze dne 12. března 1924, Rv II 809/23.)

Proti žalobě školníka na odpočinku na městskou obec M., o placení služebních požitků dle zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n., namítla žalovaná nedostatek pasivní oprávněnosti k žalobě. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e**, shledav námitku odůvodněnou, žalobu zamítl. **D ů v o d y**: Nesporno je, že žalobci byly služební požitky vypláceny místní školní radou v M. a že do M. jsou přiškoleny politické obce L. a J., které škol nemají. Soud má za to, že žalovaná obec není ku sporu legitimována. Již z přednesu žalobce sama je patrné, že žalobce nebyl zřízcem žalované (politické) obce M., nýbrž školní obce M.; místní školní rada upravila mu v roce 1910 požitky, na její příkaz konal ty neb ony práce, ona mu vyplácela jeho požitky, místní školní rada dala ho do pense a upravila jeho odpočivné; že žaluje politickou a nikoli snad školní obec M., jde na jevo i ze žaloby, kde se navrhuje doručení k rukám Eduarda B-a (úřadujícího náměstka starosty). Skutečnost, že byl ve službách školní obce, jde však na jevo i ze zákona. Je nesporno, že žalobce byl školníkem na měšťanské a obecné škole v M. Vydržovati školníka náleží však ku nákladům věcným, které dle Šu 35 (1) zákona ze dne 9. dubna 1920 čís. 292 sb. z. a n. uhrazuje školní obec. Školní obec je však samostatným nositelem práv a závazků (§ 17 a násl. cit. zákona) a i v tom případě, když jiné obce přiškoleny nejsou, rozdílnou od obce politické, což je vidno i z toho, že složení jejího představitelstva (místní školní rady jako úřadu veřejného) je jinaké, nežli složení představitelstva obce politické, a od